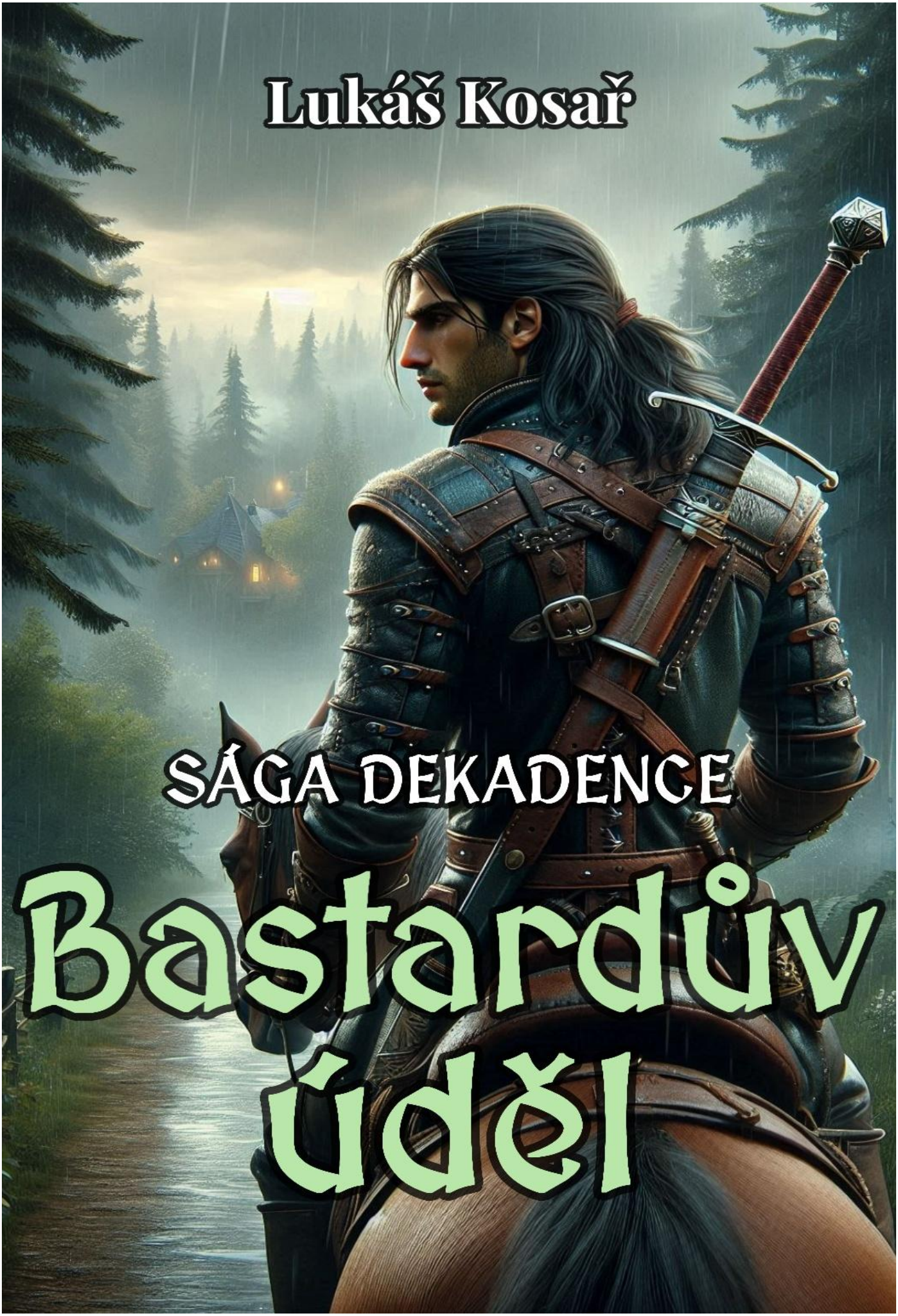

Lukáš Kosař

SÁGA DEKADENCE

Bastardův úděl

Sága dekadence
"Kniha druhá"

Bastardův úděl

Lukáš Kosař

✦✦✦

Všichni se za něčím v životě honíme, než zjistíme, že to, co jsme hledali, máme přímo před sebou.

✦✦✦

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 142.eknihu v edici Solis
Autor © Lukáš Kosař
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-59-2 (epub)
978-80-88525-60-8 PDF

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Všechny ilustrace a obrázky v knize jsou vygenerovány pomocí umělé inteligence služby Midjourney a Copilot od společnosti Microsoft. Mapa světa byla vytvořena pomocí platformy Inkarnate určené pro tvorbu map.

Anotace

Svět, kde bohové upadají v zapomnění a jejich vliv slábne, se začíná zmítat v chaosu. V Lendárii hrozí válka, která může otřást základy celého kontinentu. Bastardi, nemanželské děti, zatracovaní zplozenci vlivných osob mohou nečekaně zamíchat kartami.

Jejich ambice jsou různorodé a nebezpečné. Brzy se ukáže, kdo z nich je ochoten obětovat nejvíc na cestě za svou osobní pomstou.

Konflikt s jižany, kteří se rozhodli napadnout a dobýt střední Lendárii, zatím ani zdaleka nedosáhl vrcholu a dál zbytečně bere životy.

Je nejvyšší čas ukázat věci z jiné perspektivy. Speciální jednotka vyslaná z Theory s úkolem vyšetřit příčiny konfliktu u zdroje a pomoci ukončit válku s jižany, se na jihu dostane do vážných problémů. Jaký osud čeká ty, kterým se podaří přežít v obklopení krvelačných jižanů?

Therret, jeho rodina a přátelé jsou ve víru těchto událostí podrobováni zatím největším zkouškám. Esfeld se ještě vzpamatovává z vraždy barona a jeho manželky a Katherine s Annou urychleně přebírají otěže rodu. Temné dny a složitá rozhodnutí je teprve čekají.

Podaří se jim v tomto krutém světě přežít a obstát proti hrozbám, které se do nich bez přehánění zahryznou?

Čí krev zaručí klid? A je naděje skutečně poslední, co umírá? Bude se umírat pro dobro a lepší svět? Nebo jde pouze o úhel pohledu? Dá se prolévání krve vůbec opodstatnit?

Mapa

Jako autor jsem ke knize vytvořil mapu (je stejná jako u prvního dílu Okovy času). Zobrazuje kontinent zvaný Lendárie a jeho okolí, kde se odehrává celý příběh.

Mapa je ke stažení na oficiálním webu nakladatelství Solis v sekci bonusy ⇩

www.solis-nakladatelstvi.cz/bonusy

Případně se můžete dostat rovnou na mapu prostřednictvím odkazu níže ⇩

Zobrazit mapu v PDF

Anebo pomocí QR kódu ⇩

Pokud byste měli potíže se stažením nebo by pro vás odkazy nebyly funkční, kontaktujte přímo nakladatelství Solis. Mapu vám velice rádi zašlou.

Kromě map naleznete na konci knihy také Kodex, kde si můžete přečíst doplňující informace k zemím, které se objevují v příběhu. Tento průvodce vám umožní nahlédnout hlouběji do světa Lendárie a dozvědět se doplňující informace o místech, jimiž naši hrdinové procházejí.

Část první

Písečná bouře

✦ I. ✦

Z vlasů jim odkapávaly krůpěje slaného potu. Skupina pěti nalehko, ale dobře ozbrojených mužů utíkala nekonečnými křivolakými ulicemi plnými exotična pod žhnoucím jižním sluncem. Míjeli stánky s cizokrajným ovocem, kořením všech vůní a barev a orientálními koberci. Ne, nedalo se na nich létat.

Převrhávali za sebou sudy, bedny, strhávali stánky hamižným kšeftařům a plašili dobytek, který se volně potuloval po ulicích.

Po celém městě je naháněli uřvaní zkurvysyni, válečníci se zahnutými meči, v pestrobarevných hábitech a bílých turbanech. Něco málo z jejich jižanské hatmatilky porozuměli. Nemá asi cenu zmiňovat, co přesně na ně pořvávali…

Jižané znali město daleko lépe a zanedlouho je obklíčili uprostřed spletitých ulic labyrintu města. Nebylo úniku, byli v pasti a v totálních sračkách. Tasili meče, aby zemřeli alespoň se ctí. Pětice odhodlaných mužů s lesknoucím se znakem Theory na řetízku okolo krku schovaným pod svrchní vrstvou oblečení.

Dařilo se jim odrážet dotěrné jižany poměrně dlouho. A to i navzdory nevýhodám, které proti těmto urputným mužům měli. Řinčení zbraní, řev, cákance krve obou bojujících stran. Ani speciální theorské jednotky nemohly odolávat přesile donekonečna.

Slunce ten den doslova opékalo a ubíralo sil. Ani ve stínu nebylo možné neúnosnému vedru uniknout. Po několika dlouhých minutách boje v obklíčení se v kaluži krve válely kusy těl. Jižané z nich nadělali trhané vepřové.

K obrovskému štěstí zůstali naživu dva z nich. Velitele jednotky bez dalšího váhání zbavili vědomí a odtáhli za nohy po zemi kamsi pryč. Ten druhý, jeho pravá ruka, po něm nejzkušenější muž, se nedobrovolně válel po zbytcích svých spolubojovníků a mrtvolách nepřátel.

Vytáhli ho za límec a kousek opodál surově zmlátili. Po slušné nakládačce se vyškrábal na kolena, sklonil hlavu a odevzdaně čekal na smrt setnutím. Teklo z něj snad všechno včetně litrů potu a pramínků krve.

Poslední, co si pamatoval, byla tupá rána zezadu do hlavy. Zabolela jako čert a potom se mu zatmělo před očima, jako když sfoukne svíčku...

✦ II. ✦

Čas v malé, tmavé a páchnoucí kobce utíkal nesnesitelně pomalu. Ačkoli se nacházel patrně v podzemí, nedalo se tam vydržet. Záleželo na tom, zda bylo horší všudypřítomné horko a vlhko jako v prádelně nebo úpěnlivý zápach hniloby a zatuchliny. Připadal si jako krysa v kanále, jenomže pod zámkem.

Ze zamřížované úzké díry ve stropě nad ním pronikal dovnitř sloupec světla. Znamenal pro něj stéblo naděje, že denní světlo ještě někdy v životě uvidí na vlastní oči. Každý den slýchal i hlasité modlitby, které se nesly větrací šachtou až dolů. Měl chuť jim všem nakopat prdele.

Sám na cizím území, bez pomoci a možnosti někoho kontaktovat. Práce u speciálních jednotek je nebezpečná, ale do takové situace se ještě nikdy nedostal. Pokládal si otázku, jak je mohli tak snadno odhalit. Akce šlapala jako po drátkách a zčistajasna měli ozbrojené jižany za prdelí. Někdo je určitě prozradil a tím odsoudil k smrti.

K jídlu dostával tvrdý nebo plesnivý pšeničný chléb ve formě placky a zkaženou vodu, která páchla jako voda z žumpy. Po tom by blilo i prase a on se tím musel živit, aby nechcípl hlady.

Postupně prozkoumal celou kobku, každý její detail. K jeho zklamání nebylo úniku. Připomnělo mu to příběh o jámě a kyvadlu, který mu jako malému vyprávěl děda. S tím vědomím se mu v jeho kobce nakonec nedařilo až tak špatně.

Faktem bylo, že o neúspěchu akce se v Theoře možná ani nikdy nedozví. Bude to jen jedna navždy ztracená jednotka, pár modliteb za pokoj duší a za týden po nich neštěkne ani pes.

Adelar byl pouhopouhý pěšák, malé nahraditelné ozubené kolečko v soukolí. Takových, jako je on, si Theora může vycvičit desítky jiných.

Hnil ve vězení, a i kdyby se mu podařilo nějak uprchnout, neměl by vyhráno. Mezi ním a domovinou je širá poušť. A jeho velitel, Dahin Ranorr, bůh ví, kde je mu konec.

✦ III. ✦

Za týden

Poprvé od uvěznění ho v kobce navštívil bachař. Odporná kreatura v zástěře a pruhovaných bíločervených rozšířených kalhotách s kšandami. Přes ně mu přečuhoval povislý bachor. Cosi na Adelara zahulákal. On mu ale vůbec nerozuměl.

Bachařovi bylo u prdele, že neumí jejich jazyk. Přetáhl párkrát Adelara dřevěným obuškem a vyvlekl ho hrubě za paži ven z kobky. Tlačil vězně před sebou dlouhou chodbou, než stanuli ve větší osvětlené místnosti.

Tam bachař zmučeného muže dalším úderem obušku přes záda donutil dřepnout na rozviklanou židli. Naproti němu seděl nejméně dvoumetrový pořez, potetované ruce, zjizvená tvář a zuby jako noty na buben. Opodál vysedával nezúčastněně jakýsi důstojník, černé kudrnaté vlasy, plnovous a výraz prvotřídního zmrda.

„Tvé jméno?“ otázal se znenadání důstojník Adelara.

„Cože? Ty mluvíš naší řečí?“

„Ano. Měl jsem dobrého učitele, i když se mého přízvuku už asi nezbavím,“ odvětil důstojník s lehkým úsměvem. „A teď znovu – tvé jméno?“

„Hammen.“ Sdělil jim falešné jméno svého zahynulého spolubojovníka.

„Chyba,“ pronesl důstojník chladně a kývl na bachaře. Ten Adelara chytil za zápěstí a přitiskl mu ruku k desce stolu. Druhou rukou mu začal pomalu ohýbat prsty.

„Kurva! Dost! Přestaňte!“ vykřikl v bolestech.

Důstojník se usmál. „Chci slyšet tvé pravé jméno.“

„Adelar,“ vydechl poraženě.

„Odkud pocházíš?“

„Ze Solnohřbetu. To vám stejně nic neřekne…“

„Ratradon? Mám pravdu?“ zeptal se důstojník.

„Ano…“ přikývl Adelar.

„Zajímavé. Narozen na Ratradonu, ale ve službách Theory… Tvůj popis sedí. Muž kolem třiceti, výrazné rysy, střední postava, kaštanové krátké vlasy, světlejší vousy… a prý vysoký práh bolesti.“

„Kurva, co to…“ zamumlal si pro sebe.

„Co kdybychom vyzkoušeli, jak je ten práh bolesti vysoký? Tady Ghalib je mistr v oboru. Bude ti dělat mnohem horší věci, než je lámání prstů.“

Tím měl na mysli ono obrovské hovado sedící před ním.

„Mistr v čem? V kouření ptáků?“

Důstojník přikývl a silný jižan Adelara okamžitě atakoval pěstí, až mu poskočila hlava.

Odplivl si krev. „Myslíš, že vám snad něco řeknu?“

„Ano, protože bolest bude tak nesnesitelná, že ti nic jiného nezbude.“

„Tak to se pletete, jižanští parchanti!“

„Uvidíme…“ pousmál se. Podle vrásek okolo úst se usmíval dost často. Znovu poručil dvoumetrovému bijci.

Adelar ucítil tvrdou ránu narážející do obličeje, která střídala další, až před očima viděl poletující hvězdy. Z nosu mu začala okamžitě odkapávat krev, rozsekl mu i obočí a ret snad na

tisíc kousků. Až na neustálé sykání bolestí bití vydržel, byl přece člen speciální jednotky. Rány se časem zahojí.

„Tak kdo tě poslal, chlapče?“

Adelar se usmál s ústy plnými krve. „Tvoje matka, ty čuráku!“

„Špatná odpověď.“ Znovu poručil obrovskému jižanovi.

Mučili ho dlouho, dokud vysílením neupadl do bezvědomí. Své přísaze učiněné před theorským králem dostál, neprozradil jedinou informaci. Teď už bylo jasné, že někdo o jejich výpravě věděl a úspěšně sabotoval celou akci. Kdo je onen zrádce?

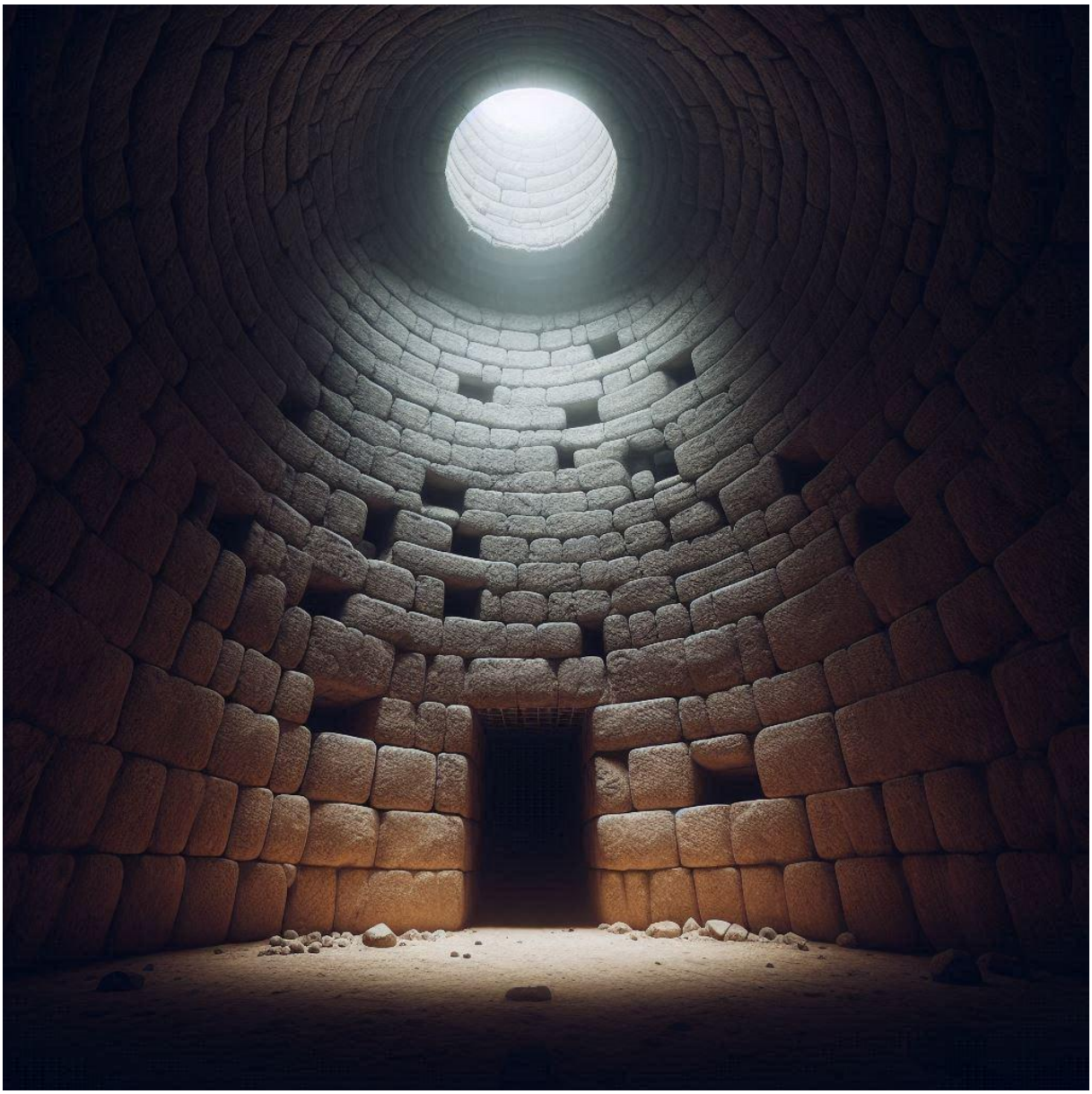

Kobky pod Ajayibem, Severní Alahaambdor

✦ IV. ✦

Probudili ho až ledovou vodou vychrstnutou z kýble na jeho rozmlácený obličej. Když se tlustý bachař ujistil, že je při vědomí, zamkl dveře od cely a podle ozvěny odkráčel dlouhou chodbou pryč.

Adelara bolel celý člověk, jako kdyby ho mlátili i v bezvědomí. Ale žil, to bylo hlavní. Rány se zahojí, opakoval si v duchu. Ignorovat bolest, jak je velitelé učili, nefungovalo…

Ležel nehnutě na chladné zemi, snažil se zaostřit, obličej měl od bití nateklý. Obával se, že by ho právě nepoznala ani vlastní matka. Co dokáže pár desítek ran pěstí, pomyslel si…

Trápil ho hlad, ale mnohem větší měl žízeň. Dávali mu najíst a napít těch sraček jen přesně tolik, aby věznění přežil.

Výslechy byly den ode dne stále těžší a neustále byl nucen si opakovat, že ten další, bude jeho poslední. Pokaždé však přežil, až si nakonec byl jednoho dne jistý, že příště opravdu nastane jeho konečná.

Pomalu ztrácel naději, umíral v malé, temné kobce kdesi na jihu Lendárie. Byl voják a chcípnout v takové díře je potupa. Ani oběsit se neměl kde.

Zčistajasna během přemítání o jeho dalším osudu cvakl zámek. Dveře od cely se otevřely. Tušil, co se bude dít, další nekonečný výslech a na jeho konci bídná smrt. Ticho, žádný řev a ten, kdo se v kobce objevil, byl tmavý útlý stín. Přehodil mlčky přes jeho vyzáblé a zmlácené tělo plášť a pomohl mu postavit se na nohy.

Podle všeho žena, asi otrokyně. Kdo ví, proč mu vůbec pomáhala, ale buď zemře jako vězeň nebo se alespoň pokusí utéct. Lepší příležitost už nebude. Pokud je náhodou zabijí při útěku, dokázal by se s tím smířit. Příjemnější konec, než umřít v téhle špinavé, páchnoucí díře.

Ta žena dělala, co jen šlo, ale Adelar často padal. Po schodech se musel vysílením plazit po čtyřech. Bez pomoci kolikrát nezvládl ani vstát. Tu a tam byli nuceni skrýt se před procházející hlídkou. Těžko soudit, kdo při nich stál, ale pokaždé se jim podařilo skrýt, a jakmile jižané přešli, pokračovali dál.

Sklepení pod Ajayibem muselo být obrovské, nejrozsáhlejší, které kdy spatřil. Ven se dostali dvířky vedoucími do boční ulice, stále ještě rozpálené od denního slunce.

„Počkej tu, rozumíš?“ Měla veskrze příjemný, jemný ženský hlas.

„Tak to je fakt dobrý, všichni mluvíte střední lendarijštinou,“ zamumlal pomalu skrze rozbitá ústa.

„Pomáhám ti, tak buď zticha a počkej na místě, Lendarijčane.“ Důležitě se na něj podívala a zahalená v černém spěšně odkráčela do potemnělé ulice.

„Snad mi opravdu pomáhá,“ pomyslel si, když pozoroval zahalenou ženu, jak mizí ve tmě.

Seděl mezitím bezvládně opřen o zeď a jeho potem a krví slepené, pár týdnů nemyté vlasy pomalu sušil večerní větřík.

Užíval si pocitu svobody, čerstvého vzduchu a slastné vidiny, že už mu nikdo nebude stále dokola rozbíjet držku. Neutuchající chuť všechny věznitele zabít neustoupila, ale pro tentokrát bude lepší zachránit si život. V jeho stavu by stejně neměl sebemenší šanci.

Jižanka brzy přišla i se dvěma velbloudy. „Pojď, rychle. Zvládneš nasednout?“

„Proč mi pomáháš? Jsi jižanka…“ reagoval s nedůvěrou.

„Všechno ti řeknu, až budeme venku z města. Není čas mluvit,“ odsekla.

„Cože? My jedeme do pouště? Nevidíš, v jakém stavu jsem?“

„Chceš přežít?“

„Ano, chci, ale…“

„Tak jedeme, sakra,“ přerušila ho. „Muži…“ broukla si otráveně pro sebe, aby Adelar nic neslyšel.

„Máš vodu?“

„Na,“ podala mu čutoru.

Odšpuntoval roztřesenou, pohmožděnou rukou čutoru a její obsah příjemně vlahé vody do sebe vyklopil, až mu stékala přes koutky úst na hruď. „Ahhhh… Jazyk se mi už lepil na patro.“

„Nasedáme,“ poručila.

Neohrabaně se s pomocí té tajemné jižanky vyškrábal na velblouda. Sama šla pěšky vedle, svého velblouda vedla za uzdu.

Město již spalo, ale brzy se mělo rozeznít na poplach. Utekl důležitý vězeň, který se právě blížil k bráně města.

Projeli pár spícími ulicemi a brzy se ocitli na předměstí. U mohutné zdobené brány s dvěma obrovskými tesanými tygry po obou stranách postávali dva bdělí strážci, každý s dlouhým úzkým kopím. Podobní těm sráčům, kteří je tehdy naháněli po městě.

Žena vrazila Adelarovi uzdu jejího dromedára do rukou, shodila ze sebe černý plášť a odhalila skutečnou podobu. Vyšla vstříc strážím. Odháněli ji, ale ona se nenechala odradit. Začala se s nimi o něčem bavit a poté společně někam odešli. Adelar tiše vyčkával a unaveně mžoural před sebe. Doufal, že to zvládne, protože on neměl sílu jakkoliv té ženě pomoct.

Přibližně za pět minut se vrátila se zbraněmi v rukou, váčkem s mincemi, další čutorou vody, se skládaným lukem a plným toulcem.

„Cos jim udělala?“ zeptal se užasle. „Nepředpokládám, že ti ty věci dali dobrovolně.“

„Svedla je a zabila,“ odpověděla klidně. „Jejich mrtvoly najdou až ráno.“

Pod pláštěm si jižanku zdaleka tak nepředstavoval, domníval se, že je otrokyně. Oblečená jako všechny ostatní mladé jižanky; světlezelené paero od pasu po kolena a na prsou do kříže přes lopatky zdobený pruh látky v téže barvě, na nohou typické šněrovací sandále. Dost mladá, štíhlá, čistá snědá pleť, čokoládové oči, dlouhé, rovné černé vlasy.

Zamračila se. „Co na mě tak civíš? Nikdy jsi neviděl špinavou, ošklivou, zapáchající kozomrdku, Lendarijčane?“

„Koukám na tebe, protože nevím, co si mám myslet.“

„Tak si nic nemysli. Vyrážíme!“

„Počkat! Nepojedu, dokud mi neodpovíš na pár otázek.“

Postavila se rozkročeně s rukama v bok. „Chceš, aby nás chytili? Můžeme si vše říct po cestě. Já tě přišla osvobodit, pitomče! Znám oázu asi den odsud, nikdo tam nechodí.“

„Proč tam nikdo nechodí?“

„Protože proto, pitomče. Můžeme nebo se opravdu chceš nechat chytit?“

„Poslyš, nebýt tebe, zdechl bych tam. Bolí mě snad všechno, nejsem schopný ani chodit. Jenom jsem chtěl odpovědi.“

Přikývla. „Odpovědi dostaneš potom. Na, tohle si obleč. Přes noc je na poušti zima.“

„Děkuju.“

Chvatně vylezla na svého velblouda a mávla na Adelara, aby ji následoval.

„Naprosto ničemu nerozumím.“

„Pssst! Později.“

✦ V. ✦

Jejich velbloudi se ploužili nočními písečnými dunami, obratně našlapávali a překonávali nekonečné hory jemného písku. Koně by v poušti už dávno zapadli, ale tato zvířata byla pro poušť jako stvořená.

„Jak se jmenuješ, abych ti nemusel říkat jižanko?“

„Kamar.“

„Pěkné jméno. Co znamená?“

„Měsíc. Ty jsi Adelar ze Solnohřbetu, že?“

„Jak to, že o mně všichni všechno vědí?“ podivoval se.

„Slyšela jsem tvé jméno, když tě vyslýchali.“

„A vysvětlíš mi, proč jsi mě osvobodila? A co seš vlastně zač?“

Stále měl problém přes rozbitá ústa mluvit rychle.

„Vysvětlím ti všechno, ale ne tady. Počkej do oázy.“

„Pořád doufám, že mě tam někomu nepředhodíš.“

„Opravdu si myslíš, že jsem další proradná, mrzká jižanka? Nemůže mi Lendarijčan aspoň trochu věřit, když jsem ho vyvedla z vězení, z města a teď vedu do bezpečí? Riskovala jsem svůj život!“

Odvrátil pohled na druhou stranu. Po chvilce se podíval zpět na Kamar.

„Tohle je složitý… Jsem člen theorské speciální jednotky a pocházím ze střední Lendárie, kde všem už od mala vtloukají do hlav, že jižané jsou pekelná stvoření z pouští. Jen pleníte, kradete, vraždíte a znásilňujete… A taky vám jižanům posměšně říkáme kozomrdi.“

„Já nemůžu za to, že jsem ve vašich očích méně cenná jižanka, proradná pekelná děvka a kozomrdka. Takže mi buď vděčný, nebo si jdi vlastní cestou, ale garantuju ti, že v poušti ve tvém stavu nepřežiješ.“

Kamar popohnala velblouda, aby ji musel Adelar dohnat.

„Zvykám si, poprvé v životě jsem poznal slušnou jižanku, zdá se.“

Ohlédla se po něm. „Slušnou? Pche…“

„Slušnou, hodnou, normální, civilizovanou ženu.“

„To je lepší.“

„Myslím svá slova vážně, Kamar, věřím ti a jsem tvým dlužníkem, ať jsi, kdo jsi.“

„Najednou mi věříš? A pozor na sliby, my jižané je bereme vážně, takže jsem opravdu zvědavá, jestli a jak mi ten dluh splatíš.“

„Splatím.“

„Uvidíme.“

Nekalé úmysly

✦ I. ✦

V Esfeldu se vyrovnávali se smrtí barona a baronky velice těžko. Zemřeli, aniž by se s nimi stačil kdokoliv rozloučit. Uteklo sice už několik dní od jejich pohřbu, ale nikde žádné stopy a vrah jako by se vypařil.

Žádná zranění, žádné známky otravy. Že je někdo nechal zavraždit, bylo zjevné, ale jak to provedl? Jako by najednou z vteřiny na vteřinu zemřeli. Emily na jejich tělech ještě před pohřbem tajně objevila nepatrné stopy po kinezích. Čistá a brilantní práce profesionála.

Styděla se, ale musela zjistit pravdu, pro ně, pro sebe, pro ostatní. Fakt, že tajně prohlédla těla rodičů své nejlepší přítelkyně, se dosud zdráhala komukoliv říct. Možná jednou, možná až bude příhodnější chvíle…

Vražda šlechticů ve vlastním domě je nepochybně výstraha za údajné spolčování s Theorou a neposlušnost. Vládci většinou nemají rádi vzpurnou šlechtu a někdy jsou ti nejhlasitější potrestáni pro výstrahu. Vražda je ale ten nejpodlejší způsob, kterým šlechtu rozumní vládci netrestají.

Bylo veřejně známo, že otec Katherine nešel pro kritiku císaře a jeho majestátu daleko. A Katherine až doteď šla odhodlaně v jeho šlépějích.

Nyní před ní stálo rozhodnutí. Pokud se před císařem neohne, může ji a Annu také brzy navštívit osobní kat.

✦ II. ✦

Katherine ustoupit neplánovala, i když se jednalo o riskantní rozhodnutí po všech směrech. Tyranie právě začala a situace by se stávala pouze horší i bez jejího přičinění. Proto v Esfeldu ztrojnásobila hlídky a doplnila je členy bratrstva, kteří dorazili s posvěcením Donhara jako na zavolanou. Renry se zatím nikomu neozval.

Černá sukna spuštěná z oken panství stále dávala najevo nedávnou tragickou událost. Katherine za žádnou cenu nechtěla dopustit, aby se na podlou vraždu rodičů zapomnělo.

Dokud jsou rány čerstvé, bylo zapotřebí přiložit do kotle. Turnaj, který vyhlásil její otec ještě před svou smrtí, se teď situaci hodil. Nejen jako pocta vlastním rodičům, ale také jako úmyslná provokace a součást plánu.

Císař vyšle do Esfeldu své lidi a Therret se přihlásí do turnaje, aby oficiálně zastupoval Esfeld. Neoficiálně se z něj stane návnada. Jeho smrt během turnaje by přece znamenala jen nešťastnou náhodu a souhru okolností, které nikdo nemohl ovlivnit.

Ve Velkém sněmu Therret a bratrstvo zabránili řeži, která měla za účel odstranit císaře. Pár mrtvých si bohužel útok vyžádal, ale najatí vrazi byli do jednoho pobiti a císař tehdy koneckonců určitou měrou Therretovi projevil vděk.

Tehdy panovaly v Lendárii jiné okolnosti a císař nesměl zemřít. Jeho smrt by v těch rozčeřených vodách vyvolala pravděpodobně zbytečnou a nesmyslnou válku s Theorou, která s tím neměla nic společného.

Od té doby se ale císař změnil a i přesto, že zná celou pravdu, považuje jakékoliv styky včetně vycestování do Theory za vážnou zradu císařství a jeho osoby.

O Therretovi od té doby často mluvil a z nějakého důvodu vůči němu a jeho blízkým cítí nevraživost, pohrdání a nedůvěru.

Nemůže přes sebe přenést, že celý spor s Theorou řešili za jeho zády. A protože byl do věci zapojen Esfeld, panství na půdě jeho země, skrze Katherine na základě podpory jejího otce a matky, už překousnout nedokázal.

Ať nechal barona a baronku zavraždit císař nebo vraždu spunktovaly jiné, k císaři přidružené kruhy, je téměř jisté, že konflikt v blízké době stejně vyeskaluje.

Ve výsledku bude císař ten, kdo musí vyložit karty na stůl a ukázat svou pravou tvář.

✦ III. ✦

Kartami může nakonec zamíchat ještě jiná událost. Katherine během turnaje oficiálně oznámí zasnoubení s Therretem.

Jen co baron s baronkou zaklepali bačkorama, měla každý den na stole desítky nabídek k sňatku. Jeden lepší než druhý. Mrdat s mladou šlechtičnou, dělat s ní děti a získat její panství, po tom toužil kdekdo.

Bez manžela tak dlouho zůstat nemohla. Potřebovala si sňatkem upevnit moc. Ani v Esfeldu se nešlo zbavit starých, zaběhnutých stereotypů. Ne každý rád vidí ženu vládnout samotnou.

Místo v Therretově srdci nezaujímala pouze Katherine. Emily se sice nemohla s Therretem zasnoubit oficiálně, proto měli všichni tři svůj vlastní plán…

Anna se poslední dny upnula k Alici, na kterou teď neměla Emily tolik času. Anně připomínala dětství, bezstarostnost a dávala jí zapomenout, k čemu v poslední době došlo. Kde energie a dobrá nálada v této nelehké době chyběla, dodávala ji ostatním Viviene.

Bolestivou pravdou je, že smrt barona a baronky Alice prožívala nejvíc ze všech. To ona zažila na vlastní oči povraždění vlastní rodiny, musela sledovat nepopsatelnou krutost a teď se jí znovu všechno připomnělo. Ona je člověk, který se dokázal do Katherine a Anny vcítit skutečně nejvíc. Situace ji velice trápila.

Alice se sice mohla během dlouhých nocí usoužit, ale častý strach, který jí prostupoval, zloba, nenávist a nehezké vzpomínky, tlačily dívenku kupředu. Dělala značné pokroky, učila se, trénovala. Měnila se. Ani se nestačí ohlédnout a stane se z ní mladá žena.

✦ IV. ✦

Týden a půl od pohřbu

Přípravy turnaje byly náročné. Dříve vše zařizoval její otec a teď si Katherine vyzkoušela plný záběr na vlastní kůži. Celý den byla v jednom kole a večer s Emily, která jí pomáhala, odpadly do postele a spaly až do rána.

Alice tehdy spávala sama u sebe v pokoji a aby se nebála, chodila k ní občas Anna.

Ten večer Therret ani zdaleka unavený nebyl. Obě ženy spaly tvrdě jako špalky. Nechal je v klidu a opustil pokoj. Posadil se na odpočívadle do křesla a přemýšlel, jak zabít pár hodin času.

„Ještě nikdy jsem nenavštívil ty věhlasné esfeldské lázně," řekl polohlasně do ticha. „Horká voda, klid, spousta času na přemýšlení. Teď v noci tam nemusí nikdo být."

Prošel potemnělými chodbami na druhou stranu panství pohrouženého ve spánku. „LÁZNĚ," psalo se bez větší pompy nad vchodem, z obou stran lemovaného mramorovými pylony zpola zasazenými do zdi.

Vchod nebyl zamčený. Vešel dovnitř a potichu za sebou zavřel. Chodba se rozdvojovala, odbočka vpravo vedla do převlékárny.

Jakmile si odložil, v navazující vykachlíčkované místnosti s párou se omyl příjemně teplou vodou a vešel do prostorných pospojovaných místností s klenutým členitým stropem, zdobenými sloupy a pestrou, útulnou výzdobou. Ve středu lázní se nacházel hlavní bazén ve tvaru nepravidelného mnohoúhelníku.

Dobrá třetina osvětlení byla pozhášena a lázně tak vyvolávaly romantické a tajemné pocity. U stropu se vznášel hustý mlžný opar a vlhký vzduch byl prosycen vonnými bylinami. Dlážděná podlaha byla odněkud zespodu vyhřívána a sálala příjemným teplem.

Pomalu si vlezl do hlavního bazénu, přivřel oči a nechal se rozmazlovat. Udělal pár temp vpřed, otočil se, doplaval zase zpět a posadil se ve vodě na schod u okraje bazénu.

Náhlé šplouchání vody, ozývající se z temnoty před ním, ho vytrhlo z myšlenek. Přítmí mu bránilo v jasném výhledu, ale bylo zřejmé, že se k němu kdosi nebo cosi pomalu blíží. Voda tiše čeřila a šplouchala, zvuk se nesl vlhkým vzduchem.

„Haló? Kdo je tam?" zavolal do tmy.

Odpovědí mu bylo jen další šplouchnutí.

„Ozvi se!“ zopakoval s pevnějším hlasem, ale ozvěna jeho slov se rozplynula v tichu.

Ticho prořízlo náhlé, nekontrolované zasmání. Mladistvý ženský smích se rozléhal prostorem. Ten smích však poznal.

„Anno?“ vydechl ohromeně a napjatě se snažil v šeru rozeznat její tvář.

„Ano, jsem to já. Ty ses opravdu bál?“ vyprskla Anna smíchy.

„Já? Ale ne… Myslel jsem, že budu v lázních sám. No a nejsem,“ uculil se.

„A vadí ti moje přítomnost? Chodím sem teď každý večer na právě tvé lékařské doporučení, abych se dala do pořádku,“ oznámila stále po krk ve vodě.

„Tvoje přítomnost mi určitě nevadí. Jak se cítíš?“

„Lépe…“ Ihned zavrtěla hlavou, aby se opravila. „Vlastně skoro v pořádku. Díky tobě.“

„Žádné problémy? Žádné krvácení? No, víš, co myslím…“

„Ne, už ani nemám bolesti. Jen bych ti chtěla nějak poděkovat, ale nemám jak. Nebýt tebe, byla bych teď asi mrtvá.“

„Neříkej to, Aničko. Nedošlo by k tomu. Ne, dokud tu jsem já.“

Přiblížila se k němu a od blízké lucerny pověšené na sloupu se zaleskly její stříbrné kruhové náušnice.

„Chovala jsem se jako malá holka, že?“

Therretovi zacukaly koutky. „Maličko.“

„Je mi jasné, žes z mého zbitého těla neměl žádné uspokojení, teď už jsem v pořádku, a tak jsem si říkala, že bych ti část dluhu splatila alespoň takhle…“ Skousla si nevinně ret a v očích jí zahrály plamínky. Postavila se a odhalila nahé tělo až do pasu, kam sahala hladina vody. Drobná, štíhlá postava, trochu jí byla vidět spodní žebra, za poslední dobu o něco zhubla, ale slušelo jí to. Na ženu měla přiměřeně široké boky, ale co upoutalo jeho pozornost, byla pevná prsa jako dva pomeranče. Po její hebké kůži stékaly pramínky vody. Sklopila nesměle oči dolů. Špičkami prstů ruky si pohrávala s hladinou rozčeřené vody.

Zarazil se.

„Ehm, takhle jsem si splacení dluhu nepředstavoval.“

„Nelíbím se ti snad?“ zeptala se naoko sklesle.

„Líbíš, já jen…“ nedokončil větu, polkl a podíval se znovu na Annu.

„Cítíš se provinile kvůli Kath a Emily?“

„Jasně že jo.“

„Ty si myslíš, že by to mojí sestře vadilo? Nebo snad Emily?“ Zadívala se na něj pozorně za nápadně zdvihnutého obočí.

Therret byl v rozpacích, ale klacek mu pod vodou stál jako napřažené kopí.

Přišla za ním blíž na dosah paží.

„Pozor, ještě jsem neřekl ano.“ Musel odvrátit pohled od jejího těla, byla až moc přitažlivá.

„Ale uvažuješ nad tím? A dívej se na mě.“

Otočil k ní hlavu a podíval se Anně do tváře. „Ach, nebyl bych muž, kdybych nad tím neuvažoval. Jen je vše složité…“

„Není, Havrane. Osobně se ti teď a tady beze srandy přiznávám, že jsem nenasytná nymfomanka, píchám, co jde a kdy jde, ale poslední dobou to kvůli mým zraněním nešlo. Čím déle jsi mezi námi, tím víc chci jenom tebe. Dlouho jsem s nikým nebyla a tak...“ Nedořekla větu a sklopila znovu nevinně oči k hladině vody, ve které se odrážela její skvostná až panenská postava.

Therret stále přeskakoval pohledem z prsou na oči a z očí na prsa.

„Tebe chce přece každá žena, jsi hezký, silný, chytrý a víš, jak se chovat, co v jaké situaci říct, umíš polichotit…“

„Není to správné, Anno.“

„Co si myslíš, že by ti Katherine s Emily řekla, kdyby se o nás dozvěděly?“

„Asi by nebyly moc nadšené, že za jejich zády šukám jejich sestru a kamarádku."

„Ále… třesky plesky," mávla ležérně rukou a zasmála se.

Anna se přiblížila k Therretovi zcela na dosah. Tentokrát už odhalila nahé tělo po kolena ve vodě. Therret před ní ucouvl a posadil se ve vodě na schůdek bazénu. Viděl ji celou, ploché břicho, pohlédl níž, a ještě o trochu, byla nádherná…

Přiblížila se odvážně ještě o trochu víc, a protože už neměl kam utéct, sedla si Therretovi bokem přes nohy na klín. Rukama přejela po jeho svalnaté hrudi, nesměle se mu zblízka podívala do očí. Odkapávala z ní voda, voněla, byla horká, pravou ruku mu položila okolo ramen.

„Anno…" hlesl odevzdaně.

Políbila ho letmo na rty.

Něžně ji však od sebe odstrčil. Snažil se odolat.

Sklouzla z jeho klína do vody a udělala pozadu pár pomalých temp. Byla trpělivá.

„Já nemůžu, Anno," vydechl. „Líbíš se mi. Sakra, tak moc, ale vybral jsem si tvoji sestru."

„A Emily, ne snad?"

„Jasně že jo… Obě dvě."

„A proč bys nemohl mít nás tři?" zeptala se s jemným náznakem provokace v hlase.

„Přece teď všem neoznámím, že jsem tak nenasytnej, že si beru i druhou baronovu dceru," uculil se.

„Ale Emily mít můžeš? Plánujete svatbu, ne?"

„Ach…"

Postavila se na nohy a ruce si složila na prsa.

„Rozumím, přece bys nechtěl mít něco s děvkou, která roztahuje nohy pomalu už odmala." Svěsila hlavu a předstírala šíleně smutnou a uraženou.

„Noták, Aničko…"

Otočila se uraženě stále s rukama na prsou zády k němu.

Therret vstal, udělal pár kroků k Anně a plácl ji přes zadek, až se zatřásl.

„Csss," zasyčela jako kočka, načež se otočila, oběma rukama chytla svou kořist za zátylek a začala vášnivě líbat. Tentokrát se už podvolil…

V jeden okamžik se Anna vysmekla a skočila do bazénu. Potopila se a znovu vynořila, prohrábla si mokré vlasy a prstem naznačila, aby ji Therret následoval.

Dohnal ji a natlačil na protější okraj bazénu. Zavřel oči a začal ji líbat. Ona byla zase něco nového, působila nesměle jako panna, její polibky byly sladké jako med. Když už ji líbání nebavilo, vytáhla se Anna pozadu z bazénu a pomohla Therretovi ven. Za ruku ho odvedla do zákoutí s mnoha velkými vyšívanými polštáři a přikrývkami.

„Snad se mi, Anno, rozskočí srdce," přiznal.

„Chci tě," zašeptala mu do ucha. „Udělej mi to, jak nejlíp dovedeš. Chci křičet na celé lázně."

Jemně sčesal Anně mokré vlasy na stranu a s úsměvem pokýval. „Já tebe taky."

Lázněmi se tu noc rozléhaly pouze pravidelné zvuky kapání vody v kontrastu s ženským vzdycháním, orgasmickým křikem plným vzrušení, hlasitým pleskáním dvou mokrých těl o sebe a jeho výkřiky blaženosti…

✦ V. ✦

Zhluboka se vleže vydýchával.

„O tomhle se nesmí nikdo nikdy dozvědět, Anno."

„Tohle je naše tajemství." Rukou si utřela zpocené čelo.

„Není těch tajemství už nějak hodně?"

Pokrčila rameny. „Líbilo se ti milování se mnou?"

„Tak moc, že na něj ještě dlouho nezapomenu."

Lehla si k němu na bok. „Chci, abys věděl, že tě mám ráda. S tebou mi nejde jen o ten sex."

„A o co ti jde?“
„Miluju tě, ale láska bez sexu u mě není láska.“
Therret nic neříkal. Popravdě nevěděl, co má říct.
„Proč nic neříkáš?“
„Zaskočilas mě tou láskou.“
Zahihňala se. „Co ti o mě prosím tě řekli?“
„Že jsi nymfomanka.“
„Jsem, ale s tebou je vše jiné. Mám tě opravdu moc ráda a cítím se s tebou dobře.“
„Mě ale zanedlouho čeká svatba s tvou sestrou…“
„No a?“ zeptala se, jako kdyby nešlo o žádnou překážku.
„Nerad bych o tebe přišel, i když ti víc nabídnout nemůžu.“
„Mně stačí tohle.“ Dotkla se jeho hrudi a přejela po ní prsty.
„Jsi tak skromná.“
„Ironie?“
„Ano. Jak mám stíhat uspokojovat tři ženy?“
„Tak jako doteď.“
Upřímně se rozesmál.
Přitulila se bokem a přehodila přes něj jednu nohu.
„Jsi skvělá ženská, Anno. Vím, že ano…“
„Proč si myslíš, že jsem skvělá ženská? Katherine je ve všem schopnější. Nezávidím, mojí sestřičce přeju všechno nejlepší, ale já taková nikdy nebudu.“
„Možná ti nic neříká boj ani kineze, dlouhé cestování a vyhýbáš se nebezpečí, ale doba, která nastává, ukáže tvoje skutečné kvality. Věř mi, Anno. Jsi pravá ruka tvé sestry, která tě bude potřebovat jako nikdy předtím. Ty to v sobě máš.“
„Moc pro mě znamenáš, Havrane,“ špitla, aniž by rozebírala, co Therret právě řekl. Vážila si toho. Poprvé v životě věřila, že může něco dokázat, být užitečná, rozhodovat spolu s Katherine o důležitých věcech, tvořit historii Esfeldu.
„Co se vám všem na mě líbí, Anno?“
„Nemůžeme si jednoduše ve tvé společnosti pomoct.“
„Lepší teorii tam nemáš?“
„Dobře šukáš. Bylo to nádherné uvolnění, prozatím…“
Uchechtl se, lehl si s rukama za hlavou na záda a zadíval se do stropu. Ona se k němu stále tulila.
„Myslíš, že mám opravdu šanci někdy otěhotnět?“
„Ty chceš…? Takhle to myslíš…?“
Zaculila se. „Nemyslela jsem, že se s tebou snažím mít dítě. Ptám se jenom tak. Zas tak necitlivá nejsem, abych sebrala prvenství Katherine.“
„Jak jako sebrala prvenství?“
„Tak prvně budeš snad mít děti s Kath a Emily, ne?“ Usmála se. „A pak…“
„Nemůžu udělat dítě všem ženským pod jednou střechou.“
Mávla rukou a ušklíbla se. Lehla si na břicho a pokrčila nohy v kolenou.
Therret Annu pořádně plácl po zadku, až zavřeštěla.
„Tobě to ještě asi nestačilo, co? Však já si tě podám.“
Vlezla si na Therreta, políbila ho a odevzdaně vyčkávala, jak jí to udělá tentokrát.
Noc v lázních byla, jak se zdálo, nekonečná. Plná řevu a vzdychání. Skončila nad ránem a nikdo se naštěstí nikdy nedozvěděl, co se tam ve skutečnosti odehrávalo…

Esfeldské lázně

✦ VI. ✦

Se svítáním, kdy začali kokrhat kohouti, se Therret přikradl chodbami panství zpět na pokoj. Obě ženy ještě stále tvrdě vyspávaly.

Zatřásl s nimi, ale ani jedna nejevila ochotu vstávat. Jenom nespokojeně zabručely a nerušeně spaly dál.

„Máte v posteli krysu!“

Katherine zděšeně vyskočila, až shodila Emily z postele. Vřískala a poskakovala komicky po posteli z jedné nohy na druhou. Therret se musel smát. Emily na Katherine koukala ze země skrze ospalé oči a nechápala, co se děje.

„Ty idiote!“ Rozesmála se, když jí došlo, že si dělá Therret srandu.

Postavil se před postel s rukama v bok. „Nějak jste včera přebraly, co?“

„My pracujeme, nemáme čas na zábavu,“ odpověděla Emily ze země a zazívala.

„Havrane, ty ale naopak vypadáš nějak moc čile a šťastně. Kdes vůbec byl?“ zajímala se podezřívavě Katherine.

„Já?“ zeptal se naschvál.

„No?“ potvrdila.

„Dal jsem si koupel a pak přišel sem,“ zalhal.

„Aha, my budeme muset taky, že Em?“

„Mmm,“ zabručela ospale.

„Nechám vás vzpamatovat, půjdu zatím dolů do kuchyně.“

✦ VII. ✦

„Přeju vám všem dobré ráno.“

„I tobě, strýčku,“ odpověděla Alice s plnou pusou vánočky.

„Taky, taky,“ přidala se Viviene.

Mezitím dolů sešla Anna. Jenom zářila, jako vyměněná. Therret věděl proč, měl na tom své přičinění.

„Ahojte,“ pozdravila. „Nazdar, maličká.“

„Nejsem maličká, jsem velká!“ ohradila se Alice s pusou od mléka, které do sebe právě lila.

„Ještě ti teče mléko po bradě, takže jsi maličká,“ popíchla ji Anna.

„Jednou ti bude po puse téct i něco jiného,“ pomyslel si škodolibě pro sebe Therret a potlačil smích.

Alice si utřela hřbetem ruky pusu. „Pila jsem mléko, no a co?“

„Dělám si z tebe srandu, Al, vždyť mě přece znáš.“

Alice se následně znovu v klidu zakousla do vánočky.

Anna na Therreta nenápadně mrkla.

„Kdo jí vymyslel tu přezdívku?“ kývl k dívce.

„Al? Já jsem jí vymyslela. Máš s tím problém, Havrane?“ uculila se pobaveně Anna.

„Ne, v pohodě. Hlavně jestli se líbí Alici.“

Alice zabraná do jídla jenom horečně pokývala hlavou.

Viviene vstala od stolu, aby po sobě uklidila. „Běžte se podívat ven, turnajiště je skoro dokončené a za týden se budou konat hry. Očekávám, že dneska začnou pomalu přijíždět hosté.“

„Budeš taky bojovat, strýčku?“ ozvala se Alice.

Mrknul na ni. „To si piš.“

✦ VIII. ✦

Therret se ihned po snídani prošel podhradím Esfeldu. Bylo ještě klidné, rozespalé, jen pár nejnutnějších stánků, ale už nyní ho hlídala spousta esfeldských stráží. Katherine by nedovolila, aby účastníci turnaje a hosté dělali v podhradí místním obyvatelům bordel.

Hlavní část se měla odehrávat až kousek za městem na rozlehlé louce, kam Therret posléze zamířil. Bylo tam pro potřeby turnaje vybudováno kolbiště včetně přilehlých arén určených pro další disciplíny, tribuny, stáje a nepřeberné množství dočasných budov. Země byla vysypána hrubými pilinami, někde pískem. Vonělo tam čerstvé dřevo, ale to se mělo brzy změnit.

Účastníky čekala krev a pot. Turnaje v Marilu obvykle nebyly záležitost pro každého, běžně se při nich umíralo.

Kromě celého turnajiště, zahrnovala louka prostor pro stany určené až několika stovkám lidí, v případě nutnosti možná i tisícům. Už nyní zde začaly vyrůstat stany všech barev a typů s praporci či různě zpodobněnými znaky rodů a příslušností všech účastníků turnaje. Jen málo z těch erbů Therret poznal.

Jeho vlastní stan s praporcem esfeldského vlka nechyběl. Strážili ho dva z mužů bratrstva; inkognito převlečení za esfeldskou stráž. Nenápadně na ně pokynul, když procházel okolo.

Ržání koní, tlučení do kovadliny, chrčivý lomoz otáčejících se brusných kol, na kterých vybrušovali do dokonalosti čepele a rachot zbrojí, byl všudypřítomný zvuk. Therret si na ten hluk zvykl, ale přespávat ve stanu se mu nechtělo. Každý večer chodil spát do svého pokoje v panství. Zpohodlněl.

Hodil řeč s mnoha muži i ženami, kteří se plánovali turnaje účastnit. Důvody riskovat krk byly různorodé. Jeden chtěl získat peníze, druhý slávu, třetí panenství ženy a čtvrtý beztrestně zabíjet. Každý si mohl v turnaji najít své.

Jednoho z nich si zapamatoval. Procházel mezi stany a ze všech účastníků ho zaujala jeho zbroj, kterou měl pověšenou na stojanu před stanem. Pozlacená, jemně zdobená kovářská práce soudě od skutečného mistra v oboru. Plná helma se stáhnutelným hledím, vodorovným průzorem a zdobným temenním třmenem. On sám měl černé, kudrnaté delší vlasy, výrazné váčky pod očima a vystouplé lícní kosti. Mohlo mu být tak přes třicet let, ve znaku měl stříbrného jednorožce a žluté slunce.

„Zdravím."

Muž k němu zvedl pohled. „A vy jste kdo?" zeptal se v poklidu, ale s lehkým podrážděním v hlase.

„Therret ze Severní hranice."

„Aha," přeměřil si ho pohledem. „Všichni tady o vaší účasti vzrušeně mluví. Řekl bych, že vás jen přeceňují." Ušklíbl se a začal znovu leštit už tak dost lesklé holenice.

„Nikdy jsem takový rodový znak neviděl."

„Vyhýbáte se odpovědi." Odložil si věci vedle sebe na zem, pousmál se a došel podat Therretovi ruku. Byli asi tak stejně vysocí. „Jmenuju se Ian Roirin, můj otec je Dorian Roirin."

„Taky mě těší. Pocházíte z Arcké republiky, že?"

„Tykejme si. Pravda, s Arkou máš dobrý odhad."

„Zajímá mě tvůj rod, nikdy jsem o něm neslyšel."

Pokrčil rameny. „Po světě je rozeseto spousta malých, bezvýznamných, ale celkem bohatých rodů. Mezi které patříme i my."

„Arku jsem nedávno navštívil, tedy její hlavní město. Abych pravdu řekl, dojem na mě Stříbrostav neudělal. Arcký venkov asi bude jiný šálek kávy."

„Jen si nemysli. Je nás mnoho, koho situace v Arce zneklidňuje. Vláda na nás sere, staráme se jen sami o sebe, a tak je to možná nejlepší. Takových rodů je hodně a Demnon se nemůže proti takové síle postavit, takže nás nechává hospodařit si na vlastním písečku, jak se nám zlíbí. On nemá problémy s námi a my zase s ním. Takhle Arka funguje."

„Napadlo mě to."

Natočil se v bok. „Všiml jsem si, jak si prohlížíš mou zbroj.“

„Poznám kvalitní práci, i když kvality podstatné pro takovou zbroj jsou překryté uměleckým nazdobením.“

Ian se zazubil. „Pravda, nazdobená podle tradic našeho rodu, ale pevnější zbroj bys, Therrete, těžko hledal. Otce stála nemalé peníze, ale je investicí na dlouhá léta. Jakou zbroj upřednostňuješ ty?“

„Do souboje muž proti muži? Lehkou, aby neomezovala v pohybu.“

„Jak lehkou? Takže ne plátovou?“

Přikývl. „Ne plátovou.“

„To myslíš fakt vážně? Do takový vřavy lehkou zbroj?“

„Jo,“ potvrdil se vší vážností.

Zasmál se. „Tomu se říká bláznovství, ne?“

„Ne, když se umíš pohybovat. A kromě toho, moje zbroj je pevná dost. Výrobní tajemství.“

„Nevěřím, v turnaji půjdeš první k zemi. Stačí jeden dobrý zásah a padneš.“

„Těžká zbroj je nevýhoda, když protivník ví, kde zasáhnout. Z takovéhle zbroje, než se člověk dostane, vykrvácí. V lehké také udýchám větší bojový zápal.“

Zavrtěl nesouhlasně hlavou. „V případě mé zbroje se nic takového nestane.“

„No, uvidíme na kolbišti, Iane.“

„Ať se ukáže, kdo je právoplatně lepší.“

„Už jsem poslal pod kytky hodně lidí,“ pousmál se záhadně.

„Slyšel jsem. Není tím doufám myšlena výhrůžka?“

Prohodil neurčitě rukama. „Jen konstatování.“

Ian se na Therreta nedůvěřivě podíval. „Přeju hodně štěstí. A ať dopadneme oba jakkoliv, rád jsem poznal toho veleslavného Havrana.“ Sedl si zpět a znovu se pustil do leštění holenic.

Therret jenom nahodil úšklebek, otočil se a odkráčel pryč uličkou mezi stany a zanechal rytíře o samotě. Jestli bude takových soutěžit víc, mám se na co těšit, pomyslel si.

Účastníků turnaje potkal ten den mnoho. Mladíci, kteří se rozhodli pokoušet štěstí, starší vysloužilí válečníci, kteří chtěli dokázat, že na pořádný bojový zápřah ještě mají. Potkal i celou řadu typických rytířů, šermířů, i nejednu odvážnou ženu.

Věděl, že příští dny bude dobrá polovina z nich mrtvá. Kvůli čemu? Kvůli touze získat slávu? Peníze? Čest? Ruku ženy? Ve výsledku jde o život.

✦ IX. ✦

Předvečer zahájení turnaje

„Slib nám, že na sebe dáš pozor,“ naléhala Katherine. V očích se jí zračily obavy.

„Dám, Kath,“ ujistil ji Therret.

„Neber to na lehkou váhu, mluvíme vážně.“ Emily si přehodila nohu přes nohu a zakroutila odmítavě hlavou.

Therret si povzdechl a jeho úsměv zmizel. „Nebojte se, neberu.“ Jeho pohled se setkal s jejich pohledy a v tichém okamžiku, který následoval, se zračilo vše, co nebylo třeba vyslovit. Strach, obavy, ale i odhodlání a vzájemná podpora.

Katherine si nervózně upravila blůzku a povytáhla si nohavice upnutých sametově černých kalhot. Vzápětí se kolem ní rozvinula vůně mátové čokolády, její typická vůně, která vždy uklidňovala a navozovala pocit pohody.

Emily, jako by mimochodem, nenápadně vdechla tu známou vůni a uznale pohodila hlavou.

„Vy se hlavně mezitím postarejte o sebe a o ostatní, ať se jim nic nestane,“ začal Therret.

„Plán je vymyšlený,“ potvrdila Katherine. „Procházeli jsme ho několikrát. Bratři a sestry z bratrstva budou na strategických místech. Máme nachystaných i pár pastí.“

Therret přikývl. „Těší mě, že můžu zastupovat rod Esfeldů.“

„Kdo jiný než ty,“ povzbudila ho Katherine.

„Uctím památku tvých rodičů alespoň takhle."

„Až zabijeme všechny, kteří do toho měli namočené prsty, teprve potom je uctíme," podotkla Emily.

Katherine jí položila ruku na stehno. „Na všechny se dostane."

„Zjistily jste ještě něco o ostatních účastnících?" obrátil k nim Therret svůj pohled.

Katherine si vzala slovo. „Na turnaji bude jeden lord z Theory, hlavně ho nezabij… Demnon z Arky sem poslal pár svých válečníků, přijede i tucet rytířů Řádu půlnočního srpku. No a pár zazobanců odtud z Marilu."

Therret si promnul bradu. „S některými jsem se už seznámil. Co víte o tom Theořanovi?"

„Bratranec krále," odpověděla Katherine, „je dost horkokrevný a nerad se smiřuje s prohrou. Bojuje rychle a elegantně, občas je předvídavý, ale dávej si na něj pozor. Existuje velká šance, že bude stát proti tobě. Jmenuje se Gryff, neznáš ho náhodou?"

„Ááá, toho znám moc dobře, ještě z Theory," Therret se usmál. „Vždycky jsme spolu dobře vycházeli. Vím, jak bojuje, ale doufám, že my dva proti sobě nenastoupíme. Jen mě překvapuje, že se odhodlal v téhle době do Marilu."

„Přijel s velvyslancem Derrickem," vysvětlila Katherine.

„Stejná otázka," Therret se zamyslel. „Proč sem vážil cestu on?"

„Aby mně a Anně kondoloval od krále a asi pro nás má nějakou zprávu," pokrčila Katherine rameny. „A pokud se bojíš, že na nás setkání s Derrickem vrhne ještě víc císařova hněvu, stejně už je to jedno. Zaujatost císaře už nezměníme."

„S Derrickem si snad ještě před turnajem stihnu promluvit," Therret si promnul spánky.

Emily mu svou malou ženskou dlaní chytla tu jeho dvakrát tak velkou. „Drž se hlavně při zemi, šílenců se do turnaje přihlásilo hodně a kdo by se nepokusil zabít slavného Havrana ze Severní hranice. Pro mnoho z nich budeš lákavá trofej, jak se navždy zapsat do síní slávy."

„Takovou radost nikomu z nich neudělám," Therret se ušklíbl. „Jenom se moc netěším zabíjet před publikem. Na jednu stranu jsou tyhle turnaje vlastně zvrácené. Nechat se zabít nebo zabíjet v aréně prakticky pro nic."

„Lidi mají rádi krev, smrt a utrpení, nevíš?" Emily pokrčila rameny. „A marilská tradice, je tradice. V Theoře jste snad taky nějaké měli…"

„Právě že vím," Therret se zahleděl do země. „No jo, tradice…" pronesl, aniž by větu dokončil.

Katherine si zhluboka povzdechla. „Ta situace tady v Esfeldu mě trápí. Už jen kvůli tomu na mě a Annu vyvíjejí nátlak, a navíc nás stále podezřívají."

„Přijel sem císařův poskok, co?" zeptal se Therret.

„Mhmm, ano," přikývla Katherine, „nechtěla jsem ti o tom říkat hned. Hrabě Christian Monza. Hned při příjezdu urazil Annu, ani se neptej… a pak nás samozřejmě upozornil, že se císaři nelíbí naše kolaborace s Theorou. Ale že by císař nechal zavraždit moje rodiče, nevím, opravdu nevím."

„Hajzlové!" Therret zaťal pěsti. „Sere mě, že jsme ho tehdy nesměli nechat zhebnout a vděk? Ten je očividně pryč. A navíc, jaká kolaborace? Nic nezákonného ani špatného jsme neudělali."

Emily upila vína z poháru, který měla položený na blízkém stolku. „Já jsem slyšela, že mu poslední dobou hrabe v palici. Chová se prej divně ke všem."

„Pokud je císař ve vraždě tvých rodičů zapletený, neuteče před námi nikam, ať je blázen nebo není. Možná s tím hrabětem hodím řeč, pokud si mě spíš nenajde on sám. Nedovolím, aby nám císař přes svého poskoka říkal, co máme a nemáme dělat."

„Nevím, jestli je dobře, abys ho dráždil," zamyslela se Katherine s obavou v hlase.

„Pokud zjistím, že tady hodlá podnikat něco, co se mi nebude líbit, budu se krotit, abych ho nezabil nebo mu alespoň nerozbil držku," odsekl Therret.

„Jak myslíš, stejně bude vše jen horší. A je asi jedno, jestli s ním nebo bez něj." Pak Katherine pozvedla v ruce rozložený dopis. „To ale není všechno. Konflikt s jižany zesílil. Ve

Větrnovu se jim díky Theoře úspěšně daří držet břehy. Kromě toho jižané pronikli i do Kaštanového pobřeží, ale ti je hned zadupali do země a otestovali na nich nějaké nové zbraně.“

Natáhla se pro druhý srolovaný dopis a rozbalila ho. „A tohle,“ podala jim zprávu k přečtení, „je dnešní hlášení z Erijska, přímo z kanceláře velmistra. Bojuje se o pohoří Atlas. Musí jižany vyhnat, jinak se tam ty krysy opevní. Hoši z řádu mají co dělat.“

„Takže kozomrdi se zase po dlouhé době snaží prolomit hranice a zničit nás?“ Therret se hořce rozesmál. „I kdyby se válka táhla roky, z vojenského hlediska na nás nemají. A jejich počty převahu nezajistí.“

„Pokud nejde o předvoj vycvičené, profesionální armády někoho z jižních vládců, tak ne,“ potvrdila Katherine.

Emily si nápadně zívla. „Měli bychom jít spát, zítra nás čeká důležitý den.“

Krev a sníh

✦ I. ✦

Krajina s tisíci, ne-li desetitisíci stop vyšlapaných ve sněhu. Stopy se táhly v několika řadách za sebou nebo chaoticky po okolí. Mrzlo až praštilo, hluboká noc a nebylo vidět na krok, ale ty stopy tam byly, čerstvé, ještě ani nestačily zasněžit.

Někdo v obrovském počtu přepadl všechny doly ve Sněžné a zabral je. Sníh zrudl krví obránců vydaných na milost a nemilost neznámým útočníkům. Naživu ponechali pouze horníky a ty, kteří se vzdali.

Sněžná rozdrobená pod jednotlivé země s jejich prosperujícími doly a mnoha druhy minerálů a kovových rud padla přes jedinou noc do cizích rukou. Nikdo nestačil utéct ani vyslat varovnou zprávu.

Na vysokém pahorku nad jedním z úvalů stál on, mocně rozkročený ve sněhu, kolem krku měl přehozenou vlčí kožešinu, tmavomodrý plášť mu vlál ve větru.

V levé ruce držel pochodeň a s pevným výrazem v obličeji sledoval, jak se na mnoha místech Sněžné rozhořely signální ohně na znamení obsazení dolů jeho armádou.

Naháněl strach, ale jak tam tak stál, chvilkama se potutelně usmíval. Za zády měl armádu, která mu dávala nadlidskou sílu. Jeho sen a touha se tak mohla pozvolna začít naplňovat.

Ve společnosti několika neméně drsných severských válečníků sestoupil dolů do údolí. Tam mu jeho muži ustoupili z cesty a postavili se do půlkruhu čítajícího několik stovek metrů.

„Sněžná je vaše," sdělil mu jeden ze Seveřanů.

Uznale mlčky přikývl a jen hrdě hleděl na několik tisíc pochodní v dohledu, které k němu upínaly oči. Pak stiskl jednomu z mužů po jeho boku rameno, podíval se mu zpříma do očí a kývl na něj hlavou. Ten muž dobře věděl, co má dělat.

„Kdo to je?" mávl velitel svou loučí k jednomu pomlácenému zajatci poblíž.

„Chtěli jsme ho popravit, ale stále dokola tvrdí, že ví hodně důležitých informací a může nám být užitečný."

Pořádně si chudáka prohlédl, jako by se ho snažil přečíst.

„Takhle mluví všichni, když si chtějí zachránit krk v bezvýchodné situaci."

„Vždycky se ho můžeme zbavit. Ale že přežil náš útok, považujeme s chlapama za zázrak, asi k tomu mělo dojít."

Zajatec na něj prosebně hleděl a třásl se zimou.

Přikývl. „Doveďte ho pak ke mně a už mu víc neubližujte, já mu případně rozvážu jazyk sám."

Zajatý si viditelně oddychl. Dostal šanci, ostatním se taková výsada nepoštěstila. Dva Seveřané ho popadli za paže a odvlekli po kolenou sněhem kamsi pryč.

Velitel se otočil zpět ke svých mužům. „Sněžná je naše! Teď už nás nikdo nezastaví a po právu si vezmeme, co nám patří!" zařval z plných plic. Hlas měl ostrý.

Přítomní pozvedli louče a vítězoslavně zařvali po vzoru svého velitele. Jejich řev se rozléhal po širých zasněžených pláních a děsil i divou zvěř.

On pak ve společnosti dvou odkráčel pryč, aby si prohlédl blízké bojiště. Ani jeden padlý severský válečník, ale obránci blízkého dolu leželi v mnoha polohách ošklivě rozsekaní na zasněžené zemi. Muselo to tak být…

On, jejich vůdce, vypadal jako Seveřan, choval se tak, ale nebyl jím. Ale oni, všichni ti muži mu podléhali. Odkud přišli a proč dobyli Sněžnou? Jeho zajatec si v duchu kladl mnoho podobných otázek…

Velitel Seveřanů sleduje z pahorku svá vojska v údolí, které zrovna dobili. Sněžná.

Kovová pachuť

✦ I. ✦

Na nebi neplul ani mráček a jasné nebe bylo příslibem vydařeného dne. Co se počasí týče zcela určitě. Jenže vyhlídky na nadcházející dny se jevily přinejmenším jako dosti krvavé a budoucnost nejasná.

Therret doufal, že se před turnajem procvičí o samotě s mečem, ale místo toho se jeho směrem zahradou blížila postava. Když dotyčný stanul tváří v tvář, Therret by nejraději zmizel. S povzdechem si zasunul meč zpět do pochvy na zádech.

„Vida, vida. Therret, pán z Esfeldu. Omluvte mě, vlastně už jste baron," řekl neurčitě a s lehkým, ironickým úšklebkem.

Vzájemně si ze slušnosti podali ruce.

„Teprve budoucí baron z Esfeldu. Vítám vás… ehm, vy jste hrabě Monza, nepletu se?" pokusil se o vlídný, ale přesto nucený úsměv.

Monza si narovnal klopu svého slavnostního gala a s nádechem důležitosti prohlásil: „Hrabě Christian Monza."

„Přijel jste se podívat na turnaj?"

„Ano, ano, má to být velká událost, takže nemohu přirozeně chybět." Monza si prohlížel Therreta s povýšeným výrazem.

Ten chlap se mu od první chvíle nelíbil. Ve středních letech, zženštilý, slizký, prořídlé světlé krátké vlasy a na vrchu hlavy se mu dělala pleš. Faleš a vychcanost z něj prakticky prýštila. Mohl se snažit být lichotivý, jak chtěl, ale zakrýt jeho pravou osobnost nebylo možné.

„Hodně jsem o vás slyšel, hrabě."

„A co třeba?" Monza zvedl důležitě bradu a sevřel rty.

„Tak různě. Nebudeme chodit okolo horké kaše, vás poslal císař, co?" Therret si nemohl pomoct a musel ho konfrontovat.

Monza se uchechtl způsobem říkajícím si o rozbití držky. Tu chuť udělat to, musel v sobě Therret stůj co stůj potlačit.

„Císař, necísař, není to jedno?" pokrčil jemně svými úzkými rameny.

„Mně ne," odvětil Therret s důrazem.

„Takhle nad tím určitě nepřemýšlejte, milý Therrete," prohlížel si ho s pohrdáním, „jsem tady z povinnosti mého úřadu."

„Z povinnosti?" pozvedl obočí.

„Došlo zde přece ke dvojnásobné vraždě. Ví o tom celá země a já mám za úkol ji prošetřit. S upřímnou lítostí, už jsem Katherine a Anně osobně kondoloval od císaře. Je smrtí svých věrných vazalů zarmoucený, ale hlavně zaskočený. Máte na někoho podezření?" Monza se snažil tvářit soucitně, ale jeho oči prozrazovaly něco jiného.

Therreta začínal vytáčet jeho vysoce arogantní tón, jakým s ním mluvil.

„Vše se brzy dozvíme," odvětil stroze.

„Ano, ano. Doufejme. Já viníka odhalím s vámi nebo i bez vás, spolehněte se. A v zastoupení císaře z toho vyvodím patřičné důsledky. Zítra začnu s výslechy, počínaje... jak jen se jmenovala..." Pohrával s myšlenkou, jak Therreta vyprovokovat.

Therret si přiložil dlaň na ucho. „Co prosím? Tady jste v Esfeldu a nemáte právo cokoliv vyšetřovat. Nikdo kromě nás se do toho nemůže plést, ani vy, ani císař. My jsme tu zákon."

Monza varovně zahýbal zdviženým prstem. „Velice se pletete, císař je tu zákon a v jeho zastoupení jednám v Esfeldu já."

„Císař nikdy nestrkal rypák do záležitostí, které se staly na samosprávných územích a teď by z čista jasna chtěl? O co vám všem jde? Zamést stopy?" Cítil, jak v něm narůstá hněv.

„To je urážka, uvědomujete si důsledky!? Víte, co hrozí za urážku!?" vyštěkl na Therreta jako pes.

„Měl byste na mě přestat začít vyskakovat, hrabě, a pokud jste zvyklý, tak si v mojí přítomnosti rychle odvykněte," procedil skrze zuby.

„Císař se dozví o vašem chování! Ani bych se nedivil, kdyby na vás císař vydal zatykač." Monza zašermoval před jeho obličejem varovně rukou.

„Za co? Že jsem urazil tvoje ego?" uchechtl se.

„Já si vyprošuju, abys mi tykal!" zatvářil se dotčeně.

„Císař už zapomněl, co jsme pro něj udělali?"

„Já tam tehdy byl. Kdybyste se snažili víc, nemuselo zemřít tolik lidí."

„Ale krčit se a chcát a srát si strachy do kalhot, už nikde nepřiznáš, co?"

„To je urážka! To je vlastizrada!" Rozlíceně bědoval na všechny strany a rozhazoval hubenýma rukama.

„Ne, pravda. A vlastizrada? Kdo seš, že mluvíš o vlastizradě?"

„O všem císaři povím, o všem! O Katherine z Esfeldu, která po smrti svého otce věrného koruně, záměrně ničí vztahy se svým panovníkem, o její sestře Anně z Esfeldu, vyhlášené děvce široko daleko, a co ty ostatní ženy? Císaře by zajímal tvůj blízký vztah k té Emily, říkám správně? A co ta další, nevybavím si její jméno. Je nasazená špiónka z Theory? Zjistil jsem, že tady máte malou armádu, připravujete se na válku? Theora zaútočí a vy jim pomůžete zevnitř? A co ta malá holka? Doufám, že nechcete, aby se jí něco přihodilo? Nemám rád, když umírají nevinné děti…"

Therretovi vzteky pulsovala na krku tepna.

„Ty hubenej buzerante!" Už nevydržel jeho výhrůžky ani o vteřinu déle, popadl ho pevně pod krkem a párkrát s ním zalomcoval.

Hrabě ze sebe stačil jen sérii vyděšených pazvuků.

„Ty zkurvysynu! Chceš nám vyhrožovat?! Tady vaše pošahaný zákony neplatí! Vokamžitě se sbalíš a odjedeš nebo tě pověsíme za koule na tribuny, ty bezpáteřní zmrde!" zařval Therret a zalomcoval s ním tak silně, až ho odhodil na zem.

Hrabě Monza se komicky válel po zemi, rudý jako rajče a zpocený jako vrata od chlíva. Takovou reakci asi nečekal.

„Drž se od Esfeldu, Katherine a všech lidí tady dál! Pokud neposlechneš, zabiju tě, sráči zkurvená!"

Hrabě nafukoval tváře jako přefouklý balón. Byl vyděšený, nohy se mu třásly, že se na ně nemohl postavit.

„Pokud řekneš císaři něco jiného, než že jsi u nás zažil příjemný den a pokusíte se o něco, co by se nám nelíbilo, bude následovat odplata," varoval ho rozlícený Therret.

„To si ještě rozmyslím! Tohle je napadení veřejného činitele!" propichoval ho nenávistným pohledem.

„Nevidím žádného svědka a vlastně jsem ti ani nezkřivil vlásek. Mohl jsem tě rozervat na kusy. Takže se teď uklidni a hezky se kvaltuj z Esfeldu."

´ „Toho budete hořce litoval," špitl si s roztřeseným hlasem pro sebe. Nakonec se celý rozklepaný zvedl ze země. Zadek měl zelený od trávy. Vyděšeně rychlou chůzí odkráčel stejným směrem, odkud původně přišel.

✦ II. ✦

Therretovi pulsoval spánek, byl zlostí bez sebe. Bez jakékoliv chuti dál něco dělat, naštvaně odešel do svého turnajového stanu. Měl sice silné nutkání běžet za Katherine a vyklopit jí všechno, co se právě stalo, ale neměl už čas. Musel se připravit na dnešní slavnostní zahájení turnaje, aby ho nepropásl.

Před očima měl stále t en hnusný ksicht hraběte Monzy. Dusil se vztekem. Nadával na všechny strany a když už byl ve stanu, zlostí praštil sevřenou pěstí do stolu. V tu chvíli se u vchodu do stanu objevil kluk s neskrývaným úděsem v obličeji.

„Mohu… mohu dál?“ zamumlal.

Therret si masíroval ruku, kterou udeřil do stolu a pobídl kluka, aby vstoupil.

„Tak o tobě chlapi mluvili, že bys mi rád během turnaje píchnul,“ konstatoval.

„Ano, pane. Pokud smím.“

„Pojď dovnitř. Jestli jsi mě slyšel nadávat, tak jen proto, že mě někdo zrovna pořádně nasral a já si ulevoval. Nemusíš se bát.“

Pokýval hlavou. „No, tomu asi rozumím.“

„Jak že se jmenuješ?“

„Arry, pane.“

„Jsem Therret a neříkej mi pane. Je mi to blbý. Budeme si tykat,“ pousmál se na kluka.

Přikývl.

„Chcete,“ opravil se, „chceš s něčím pomoct?“ při tom si očima prohlédl výzbroj rozvěšenou na stojanu.

Ohlédl se za sebe. „Musím se do ní navléct a vyrazit na slavnostní zahájení turnaje. Chceš mi s tím pomoct, Arry?“

„Chci, dáme se do toho.“

Therret na sebe začal navlékat části výzbroje a kluk mu ochotně vypomáhal.

„Jak ses vůbec dostal k bratrstvu?“

„Matka zemřela dávno, už si na ni ani nepamatuju. Otec zemřel tuhle zimu na nějakou nevyléčitelnou nemoc. Byl rytíř Řádu půlnočního srpku. Žil jsem s ním v Erijsku a když zemřel, velmistr mě vyplatil a já musel jít, protože sám sloužit bratrstvu nechci. Během trmácení Arkou mě na cestě potkali vaši. Když jsem jim o sobě řekl, rozhodli se, že bych měl dostat šanci. A tak jsem tady.“

„Proč ses nechtěl přidat k rytířskému řádu v Erijsku?“

„Nechci být vázaný všemi těmi pravidly.“

„U nás máme ale taky pravidla.“

„Máme, ale pravidla, která nesvazují.“

Therret pokýval hlavou. „Jsi bystrý. A co děláš tady v Esfeldu?“

„Prý se aspoň něčemu přiučím, něco uvidím, poznám lidi a tak.“

„Umíš bojovat?“

„Trochu, otec mě učil. Umím ale od každého něco. V bratrstvu ze mě chtějí vychovat a vycvičit dalšího válečníka,“ odpověděl nadšeně.

„A kolik ti je?“

„Bylo mi šestnáct.“

Pousmál se. „Všechno se ještě naučíš a když v sobě najdeš nějaký skrytý talent, v bratrstvu na to budou brát ohled.“

„Já se u vás teprve rozkoukávám, sotva jsem složil přísahu. Ani ty vaše úkoly zatím nemusím plnit.“

Pokýval hlavou. „Vždyť jo. No a když už tu jsi, poneseš mou standardu a budeš mi dělat panoše během turnaje. Co myslíš?“

Rozzářily se mu oči. „Vážně? Opravdu? Ano, určitě! Nikdo mi neuvěří, že jsem dělal panoše Therretovi ze Severní hranice!“

Therret byl s pomocí Arryho brzy připravený. Odolná, ale zároveň lehká výzbroj, která ho neomezovala v pohybu. Kluk naléhal, aby si nasadil přilbu, ale ty Therret z duše nenáviděl. Byl si jistý, že by díky ní neviděl periferně, hlava by mu pod helmou ztěžkla a nedokázal by v důsledku provádět všechny manévry. Přes záda si nakonec upevnil pochvu se svým věrným mečem, za opaskem si schoval dýku a okolo holeně připnul nůž. Přišel zvítězit, ne se otloukat v kovové konzervě, jako ostatní.

„Dneska jsem v doprovodu paní Katherine z Esfeldu viděl nějakou holku. Kdo to je?“ ozval se po delším mlčení Arry.

„Alice, nevlastní dcera Emily."

„Aha… vypadá tak trochu zamlkle. Možná zkroušeně?"

„Ano, podívej, Arry, zažila dost špatné věci. Emily ji zachránila a teď se jí všichni pokoušíme nahradit rodinu."

„Aha…"

„Snad ses s ní nechtěl seznámit? Nebyl bys z její reakce nadšený."

„Proč?"

„Protože po tom, co zažila, nemá k cizím lidem moc vřelé reakce, hlavně k té mužské části. Já se jí teda ani nedivím."

„Někdo ji snad znásilnil?"

„Ne."

„Promiň, že se ptám."

„Nevadí, nechodíš okolo horké kaše. Ale prostě na ni zapomeň. Jedině že by se s tebou začala bavit sama od sebe."

Zamyšleně se na něj podíval. „Rozumím."

„Tak na to mysli. Teď už musíme jít," prohlásil Therret a přesunul se k východu ze stanu.

Sešli pomalu k tribunám. Arry šel vpředu a nesl pyšně jeho standardu; esfeldský erb s hlavou vlka a růžemi.

Tribuny i okolí praskaly ve švech. Diváky musela zadržovat početná stráž, jinak by snad vlezli i do kolbiště. Therret nemohl uvěřit, kolik lidí se sem vměstnalo.

Na turnaj se nakonec oficiálně přihlásilo na šedesát účastníků. Jedním z nich byl i slavný marilský rytíř Nicholas, člen císařovy gardy. Mnohé ženy na něm mohly oči nechat. Byl pohledný, podle vyprávění skvělý šermíř, vzdělaný a divoký lamač dívčích srdcí. Doufal, že turnaj vyhraje a najde si v Marilu výhodnou partii. Therret ho neznal, ale slyšel o něm od Katherine.

Therret si vzápětí všiml opodál hrdě postávajícího Iana Roirina, který na něj ze slušnosti pokynul. Vojenský matador, Gryff z rodu Dennetů stál otočený zády k němu, zabraný do rozhovoru, ale i tak ho poznal.

Znali se navzájem docela dobře. Gryff choval k Therretovi jakousi úctu za služby, které pro Theoru a jejich rod udělal. Ani jeden z nich ale nepředpokládal, že by to tomu druhému během turnaje ulehčil. Oba si přišli pro vítězství.

Katherine, Emily, Anna, Alice a Viviene spokojeně seděly na tribuně v čestném loži. Jakmile spatřily Therreta, daly se do tleskání, aby podpořily svého favorita.

✦ III. ✦

Odbyla jedenáctá hodina dopoledne. Katherine z Esfeldu se postavila a pozvedla ruku, aby utišila rozjařené, netrpělivé publikum.

Už z dálky nebylo možné přehlédnout její elegantní dámský klobouk s širokou krempou a vetknutým pavím perem. Ona elegancí překypovala za všech okolností.

Emily ovšem za svou přítelkyní nezaostávala. Měla na sobě svou typickou těsnou, zářivě bílou košili, upnuté kalhoty z jemné, černé a lesklé kůže, vlasy svázané do culíku a ozdobené kvítky.

„Vážení páni, vážené dámy, dovolte mi symbolicky zahájit turnaj, který vyhlásil můj otec předtím, než ho úkladně před časem zavraždili spolu s mou matkou. Věřte, že je stále oplakáváme a slibuji vám, občané Esfeldu, ale i všem ostatním, že vraha vypátráme. Trest dotyčného nebo dotyčné nemine a bude skutečně nemilosrdný."

Do okolí se rozlehlo mocné zatleskání, jásot a výskot přinejmenším několika stovek lidí.

„Jak již víte, stala jsem se společně s mou sestrou Annou…" ohlédla se za ní a ta se ihned postavila vedle a chytila sestru za ruku, „baronkou z Esfeldu a převzaly jsme zdejší panství pod naši společnou správu. Jelikož jsem jako starší z nás dvou dědička panství, obdržela jsem již

mnoho nabídek k sňatku. Proto jsem se rozhodla, že je čas, aby Esfeld získal nového pána. Dnes vám proto oznamuji své zásnuby."

Anna na sestru nenápadně mrkla a Katherine se na okamžik usměvavě zahleděla kolem sebe, než její pohled skončil u Therreta. Byl to signál. Vystoupil sebevědomě z řady před ostatní soutěžící.

Obecenstvo údivem zmlklo, někteří si začali špitat, až tribuny šuměly. Ne každý věděl nebo alespoň tušil, za koho se chce Katherine z Esfeldu provdat. A podle mnoha udivených, vykulených tváří, šlo odhadovat, že o tom neměla ponětí drtivá polovina přítomných. Therret se ohlédl za sebe.

Polovina z účastníků turnaje měla prvotřídní plátové zbroje, zbytek různě kombinované nebo lehkou výzbroj. Therret mezi nimi vyčníval. Jako jediný měl prvotřídní výzbroj vyrobenou v bratrstvu čistě na zakázku pro účely turnaje. Černo stříbrná, přiléhavá, kombinace látky, kůže a tenounké slitiny kovu, který vyvinuli v bratrstvu. Byla lehká, ale odolná a neomezovala ho prakticky vůbec v pohybu.

Plátové zbroje byly odjakživa známkou rytířství, odolnosti, neproniknutelnosti, ale pro zkušené bojovníky byla taková zbroj snadný terč. Postačilo správně zasáhnout protivníka do spoje mezi pláty nebo do nekryté části a než se dotyčný ze zbroje dostal, vykrvácel.

Udivené pohledy mnohých účastníků ho těšily. Pobaveně se na všechny usmál a pak jim zase ukázal záda.

Katherine trpělivě vyčkávala, než se dav lidí dostatečně utiší a pozornost se upne zpět k ní.

„Vidím, že jste mnozí překvapeni. Mým nastávajícím se stane Therret ze Severní hranice. Myslím, že vám ho nemusím představovat, nemám pravdu?"

Povětšinou bylo slyšet nadšené vískání, tleskání, ale našlo se v obecenstvu i pár takových, kteří něco začali hulákat. Ti ale snad nebyli ani z Esfeldu, natož Marilu. Drzí cizáci.

„Svatba se bude konat brzy. Má sestra Anna z Esfeldu se oficiálně stane mou zástupkyní a pravou rukou."

Tleskání a vískání ještě zesílilo. Lidé měli Katherine rádi. Annu si mnoho z nich v poslední době také oblíbilo a Therreta už lidé znali a považovali si ho. Bylo pár takových, kteří se svatbou nesouhlasili, ale tu menšinu závistivců ostatní dokonale přehlušili.

Pár míst napravo od Alice posedával Derrick de Movembri. Zamával na Therreta, který mávnutím jeho pozdrav opětoval.

Po úvodních slovech Katherine v doprovodu Anny a strážných z bratrstva sešla dolů před tribuny. Dole Anna podala Katherine tisový luk a šíp. Katherine šíp založila a Anna jí obratně zapálila smotek lýka za hrotem a odstoupila do bezpečné vzdálenosti.

Katherine zaujala s lukem postoj a šíp vystřelila pod jemným úhlem směrem vzhůru. Zasvištěl nad hlavami lidí a dopadl nedaleko, kde na vyvýšené konstrukci ze dřeva zažehl veliký kamenný talíř s jakousi hořlavinou. Obsah talíře ihned vzplál mohutným plamenem. Turnaj byl oficiálně zahájen!

Rozezněly se bubny a tribunami znovu projel obrovský jásot doprovázený nadšeným tleskáním. Katherine se jemně uklonila a nechala se společně s Annou dovést zpět na tribuny do lóže.

✦ IV. ✦

Po slavnostním zahájení a zasypání účastníků bezpočtem květin, především od mladých žen, se Therret raději vytratil pryč, aby se vyhnul davu.

„Therrete!" zavolal udýchaně. „Počkejte!"

Derrick de Movembri ho marně celou cestu pronásledoval, aby s ním mohl promluvit. Dohnal ho až v ležení u stanu. Zastavil se a s rukama opřenýma o stehna popadal dech.

Zasmál se. „Ááá, opravdu rád vás tu vidím. Nevěděl jsem, že se mnou chcete mluvit, jinak bych počkal." Zapátral pohledem do stanu. „Arry, nech nás prosím na chvíli o samotě."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Bastardův úděl**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.